

andre Lande har som sit Maal Afrustning. Det er naturligt, at Danmark her er kommet til at gaa i Spidsen. Danmark er et af de mindste Lande, og vi kunne sige, at Danmark er i militær Henseende det allersvageste Land, der eksisterer. Vi ere, som jeg har udtalt tidligere, ikke i Stand til at mobilisere vor Hær. Vi kunne samle den i Smaahære, i Smaaklatter hist og her, men en samlet Mobilisering, saaledes som andre Lande ere i Stand til at iværksætte den, kan slet ikke finde Sted i Danmark.

Naar den højtærede Minister henviste til, at Socialdemokraternes Stilling f. Eks. i Tyskland er helt anderledes end her i Danmark, saa maa vi huske paa det, jeg nævnede før, at hvert Lands Socialdemokrati bruger de Midler, det anser for at være de mest formaalstjenlige. Og nu kan naturligvis Taktikken godt blive meget forskellig i Lande som Tyskland, England og Frankrig og saa et Land som Danmark, for Lande som Tyskland, England og Frankrig maa enhver indrømme have Forsvarsevne; der er Mulighed for, at de kunne forsvare sig overfor et Angreb fra en Stormagts Side, men saaledes er Stillingen jo ikke her. Her er Forsvaret saa haabløst, som tænkes kan. Det Hovedargument, som den højtærede Forsvarsminister og alle de, der staa paa hans Side, bruge, er det, at naar Danmark ruster sig i et saadant Maal, som Regeringen har foreslaaet, vil en Stormagt blive meget betænkelig ved at vove et Angreb paa os; de vide altsaa, at vi have saa og saa meget Krigsberedskab, og saa skulde det bevirke, at de vilde betænke sig to Gange paa at angribe os. Det tror jeg nu slet ikke passer. Det, vi kunne skaffe os af Krigsberedskab, skræmmer ingen, det gør ingen betænkelig. Hvis en Stormagt virkelig skulde finde paa at angribe Danmark, vil det Krigsberedskab, vi kunne faa efter Regeringens Forslag, ikke have nogen Indflydelse; det vil ikke være det, der bliver det bestemende for, om et Angreb bliver ført eller ikke. Den højtærede Minister er her inde paa en Overvurdering af vore Evner, han viser en alt for stor Tillid til det, vi ere i Stand til at udrette. Det er nu ikke noget nyt, at den danske Regering stiller sig paa den Side; vor Historie har mange Vidnesbyrd om, at vi have overvundet vore Kræfter, næret alt for stor Tillid til vor egen Styrke, og Resultatet er ogsaa blevet derefter, det har vist sig at være fuldstændig forkert.

Det ærede Medlem fra Esbjerg

(Bluhme) udtalte i Gaar følgende Sætning: „Den Dag, vi løsne det første Skud mod England eller Tyskland, er det ude med vor Selvstændighed.“ Det var en trøstesløs Sandhed, det ærede Medlem der udtalte, og jeg vilde ønske, at denne Sætning maatte blive holdt op for hver eneste Vælger i Danmark, for det er saa sandt som noget, at den Dag, vi løsne det første Skud mod England eller Tyskland, er det ude med vor Selvstændighed. Enhver kan se, hvad Resultatet bliver, og derfor skulde vi netop undgaa at komme i den Stilling, at vi kom til at løsne et Skud imod en Stormagt som England eller Tyskland. Men det undgaa vi lettest, den Dag vi afruste. Naar vi ikke længere have noget Krigsberedskab, saa fristes vi ikke til at styrte os i Krig enten med den ene eller den anden.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte ogsaa en Sætning, der viser den danske Krigsstyrkes virkelige Afmagt. Han sagde, at en Fjende kan landsætte 20,000 Mand uden vor Iagttagelse, aldeles uformodet. Ja, det er en Sandhed. Saadan staa vi i Øjeblikket i det, at en Fjende maaske i dette Øjeblik kan landsætte 20,000 Mand nede ved Korsør, uden at Regeringen har mindste Anelse om det. Men det vil en Fjende ogsaa kunne gøre, selv om den Forsvarsplan vedtages, som Regeringen har foreslaaet. Selv da er der ikke noget i Vejen for, at en Fjende — der tænkes vel her paa en Magt som Tyskland — uden vor Iagttagelse, aldeles uformodet, vil kunne landsætte en Styrke paa 20,000 Mand. Men er det først sket, at en Styrke paa 20,000 Mand har bidt sig fast i Landet, saa har den ogsaa samtidig dermed dækket den næste Landsættelse, saa den kan foregaa paa en saadan Maade, at vi ikke kunne forhindre den, og da vi vide, at de Kilder, en Fjende som Tyskland har at øse af, ere saa uhyre rigelige, at de kunne drage mange Gange 20,000 Mand herop, hvis de ønske det, i alt Fald en saadan Styrke, at de vide, de kunne overvælde os aldeles, saa synes jeg, man faar meget ringe Tanker om det Forslag, som er fremsat af Regeringen, idet det ikke indeholder mindste Sikkerhed for, at vi, i Tilfælde af, at en Stormagt angriber os, ere i Stand til blot nogenlunde at klare os.

Men se vi paa de andre Landsdele, Jylland og Fyn, saa ligge de efter Regeringens Forslag, ligesom de ogsaa gøre i dette Øjeblik, fuldstændig blottede, og den Styrke paa 12—14,000 Jyder, man har ment skulde danne Vesthæren, vil jo være